

СОКОЛЪТ НА ЦАРЯ

chitanka.info

Разказват — а Аллах знае по-добре, — че в Персия царувал един владетел, който обичал веселбите и разходките, забавите и лова.

Той опитомил един сокол и не се разделял от него ни ден, ни нощ. Всяка вечер държал сокола на ръка, а когато отивал на лов, го водел със себе си. За сокола направили златна чашка, която окачили с верижка на врата на птицата. И с тази чашка сам царят поил сокола.

Веднъж, когато царят бил на лов, неговите ловци обградили една дива коза. Много мъка им създаде тази дива коза. По едно време изглеждало, че ще бъде уловена. Кръгът на ловците все повече се стеснявал. Царят много искал дивата коза да бъде уловена. Затова заплашил ловците:

— Ако някой изпусне козата, ще го убия!

Кръгът около козата все повече се стеснявал. Но ето, тя се втурнала към царя, с един скок полетяла над главата му и побягнала към гората.

Видял царят тогава, че всички люде му се смеят и се мъчат да прикрият смеха си. Дочул и да си шепнат нещо. Обърнал се към везира и го попитал:

— Везире, какво шушукат?

Везирът отговорил:

— Говорят, че ти си казал, че ще убиеш всеки, който изтърве дивата коза.

Тогава царят извикал:

— Залагам главата си, че ще я гоня, докато я убия.

И царят се спуснал с коня си по следите на дивата коза и я преследвал от връх на връх.

Пуснал царят сокола да улови козата. Умната птица я ударила с крилете си по очите. Козата не знаела вече накъде да бяга. Така най-сетне царят я настигнал и убил.

Като гонел дивата коза, царят навлязъл дълбоко в гората. Никъде не могъл да намери вода, а били жадни и той, и конят му. Видял тогава царят едно дърво, от което капела вода. Взел чашката от врата на сокола и я напълнил. Поднесъл чашата до устните си, но соколът я ударил с крилете си и я разлял.

Взел царят чашката отново и започнал да събира капка по капка сока, който капел от дървото. Мислел, че соколът е жаден и поднесъл чашката до човката му. Но птицата ударила пак с крилете и чашата се

разсипала. Разсърдил се царят на сокола. За трети път напълнил чашката и я поднесъл на коня. Но соколът пак ударил чашката с криле и я излял.

Тогава царят извикал:

— Аллах да те накаже, неблагодарна птицо! Лиши ти от вода и мене, и коня, и себе си!

Хванал царят тогава сокола за крилете и го тръснал на земята. Счупило се крилото на сокола и той заридал. Немощна, птицата повдигнала глава към върха на дървото, сякаш искала да каже на царя:

— Царю, погледни нагоре.

Царят повдигнал глава. На върха на дървото видял отровна змия, от чиято уста капела отрова. Разкажал се владетелят, че счупил крилото на сокола, вдигнал птицата от земята, помилвал я, взел дивата коза със себе си и се върнал при своите ловци.

Тогава повикал най-добрите лекари да прегледат крилото на птицата. Лекарите излекували сокола и той отново ходел на лов с царя. Но през целия си живот царят не забравил двата урока от този лов. Той се закълел никога вече да не бъде бърз в думите си, както тогава, когато казал, че ще убие всеки, през главата на когото прескочи дивата коза. Закълел се още да внимава какво върши, да не би да направи някоя пакост, както когато счупил крилото на своя най-добър приятел, сокола.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.